

8. Slobodana Aćimovića, bivšeg zamenika direktora Beogradske banke d.d. COBU na Kipru;
9. Zorana Jončića, bivšeg direktora u Narodnoj banci Jugoslavije;
10. Vladimira Popovića, bivšeg šefa Biroa za komunikacije Vlade Republike Srbije;
11. Vukašina Minića, službenika Agencije FIA iz Londona;
12. Božidara Đelića, bivšeg ministra finansija u Vladi Republike Srbije;
13. Mihalja Kertesa, bivšeg direktora Savezne uprave carina SRJ;

Takođe, oštećeni predlaže da to tužilaštvo zatraži od Prvog opštinskog suda u Beogradu izjavu Radmile Budišin date po Zamolnici nadležnog suda u Kipru iz 2003. godine; kao i da se izvedu drugi dokazi;

te da se nakon sprovedene istrage i izvedenih dokaza održi pretres i prijavljeni oglase krivim i kazne po zakonu.

Za ovu prijavu oštećeni daje sledeće

O B R A Z L O Ž E N J E

1.
U januaru 2001.g., odmah nakon formiranja prve Vlade Republike Srbije nakon vanrednih izbora u decembru 2000.g. i društvenih promena započetih posle saveznih izbora u bivšoj SRJ od septembra 2000.g. i velike narodne pobune u Srbiji od 5.oktobra 2000.g., formirana je pri Vladi Republike Srbije Komisija za ispitivanje zloupotreba u oblasti privrede i finansijskog poslovanja. Radom komisije rukovodio je kao predednik Vuk Obradović, tada potpredsednik Vlade Republike Srbije. Njen član je, pored ostalih, bio i prijavljeni Mladjan Dinkić, tada Guverner NBJ, sada Ministar finansija u Vladi Republike Srbije. Kao pomoćno telo Komisije bio je formiran poseban tim u čijem sastavu su bili prijavljeni Mladan Dinkić kao šef tima, i prijavljeni Dušan Lalić, Nikola Živanović i Mladen Spasić. Tim je imao zadatak da pronađe novac koji je bez zakonskih osnova, za vreme dok je na vlasti bio Slobodan Milošević, kao predsednik Republike Srbije odnosno SRJ, bio iznet iz zemlje i preko Beogradske banke d.d. COBU (Cyprus Off-shore Banking Unit) prenet u Kipar i preko Kipra u druge države. Navedeni tim je imao za zadatak i da obezbedi dokaze radi vraćanja iznetog novca u Srbiju.

2.
Prijavljeni Mladan Dinkić, i ostali članovi tima u više navrata su počev od januara 2001.g. do daljnjeg posećivali Republiku Kipar i utvrdili sledeće činjenice oko novca iznetog devedestih godina prošlog veka iz Srbije:

Tri dana posle uvođenja međunarodnih sankcija protiv Savezne Republike Jugoslavije, rezolucijom broj 757 Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija (30. maj 1992.), Borka Vučić, direktor Beogradske banke d.d. COBU iz Nikozije, organizovala je sastanak sa kiparskim advokatom gospodinom Tassosom Papadopulosom, guvernerom g. Aksentis Aksentijuom (Afxentis Afxentiou) i g. Kikisom Lazaridesom (Kikis Lazarides), predsednikom Popular Banke, druge po veličini na ostrvu, a čiji je najveći vlasnik sa 22

odsto akcija je britanska banka HSBC. Tada je odlučeno da se odmah osnuje nekoliko kompanija koje će, fiktivno, biti privatne „off-shore“ kompanije, a faktički preuzeti ulogu Beogradske banke na Kipru. Po zakonu Kipra, koji je inače osnova celog „off-shore“ sistema zemlje, tajnost vlasništva takvih firmi je zagarantovana i samo Centralna banka Kipra zna ko je pravi vlasnik kompanije. Najčešće se ispred vlasnika uspostavljaju takozvani nominovani vlasnici koji figuriraju umesto pravih vlasnika. To su, po pravilu, firme u vlasništvu advokatskih i računovodstvenih firmi koji ih koriste za potrebe svojih klijenata. Ti nominovani vlasnici se pojavljuju pred celim svetom, a identitet pravog, korisničkog vlasnika, zna jedino Centralna banka Kipra.

Po tom dogovoru Papadopulosova advokatska kancelarija trebalo je zvanično da podnese zahtev Centralnoj banci Kipra za registraciju nekoliko takvih „privatnih“ kompanija. Centralna banka Kipra, odnosno njen guverner i njegovi najbliži saradnici, koji su znali da je tu reč o srpskim kompanijama koje rade u korist tadašnjeg Predsednika Republike Srbije i kasnije Predsednika SRJ, Slobodana Miloševića, imali su ulogu prikrivanja pravih vlasnika prema spoljnom svetu, a pre svega, prema zahtevima UN, SAD i Evropske Unije koji su, odmah po uspostavljanju sankcija, tražili od kiparskih vlasti da zamrzu poslovanje srpskih firmi na Kipru. Time se zamagljivalo pravo stanje proizvodio utisak da su mogući vlasnici Rusi, Englezi ili neko treći, jer se informacija o vlasniku može dobiti samo iz Centralne banke Kipra, i to samo na zahtev Suda.

Uloga Popular Banke i njenog predsednika g. Lazaridesa je bila da omogući hitno i neometano otvaranje svih potrebnih bankarskih računa budućih novostvorenih kompanija u Popular banci na Kipru, kao i u svojoj filijali u Grčkoj - European Popular Banci i da naravno, promet tih kompanija, preko tako otvorenih računa, drži u najvećoj tajnosti. Pored toga g. Kikis Lazarides i njegova Popular banka su prihvatili da uspostave mrežu tajnih računa, onih koji nigde nisu zavedeni niti registrovani i kojih nema u kompjuterskim izveštajima dostupnim klijentima, što je omogućilo manipulaciju sa ogromnom gotovinom. Taj „kod“ ili šifra tajnog računa je bila poznata samo uskom krugu učesnika dogovora, koji su znali šta treba raditi sa novcem koji je na tom tajnom računu i pod određenim, tajnim „kodom“ prispeo u banku.

Već 2. juna 1992. godine, dakle samo tri dana posle uvođenja UN sankcija protiv SRJ, advokatska kancelarija „Tasos Papadopoulos“ šalje Centralnoj banci Kipra zahtev za registraciju prve i najvažnije od svih kompanija osnovanih u korist Beogradske banke i režima bivšeg predsednika SRJ, firme ANTEXOL TRADE LTD.

Valja posebno istaći da poslovanje ove firme kao i detaljna analiza velikog broja njenih dokumenata, događaja i radnji vezanih upravo za nju, predstavljaju srž, glavni izvor i dokazni materijal tvrdnjama o nestanku ogromne količine novca. Pored ove firme analizirana su i dokumenta i firme „Browncourt Enterprises Ltd“. Analiza poslovanja ove dve kompanije je manje ili više, istovetna kao i u ostalim kompanijama. Obe kompanije su međusobno povezane i osobama čija su imena zloupotrebljena kao njihovi vlasnici i licima koja su učestvovala u kriminalnim radnjama i aktivnostima obe kompanije;

3.

Iz pisma advokatske kancelarije "Tasos Papadopoulos" od 02.06.1992.g. (dokument naveden gore pod 3 na listi dokumenata) - vidi se da je ta advokatska kancelarija uputila Centralnoj banci Kipra zahtev da odobri registraciju firme "Antexol" na osnovu naloga „svog klijenta” po imenu gospođa Ljiljana Radenković, sa prebivalištem u Londonu. Dalje, u tom pismu pomenuta kancelarija tvrdi da će se kompanija baviti "generalnom trgovinom", da "se neće baviti bilo kakvim investicionim poslovima za treća lica i da će koristiti isključivo svoja sredstva". Takođe, u istom pismu, ova kancelarija obaveštava Centralnu banku da je uz zahtev "priložena odgovarajuća bankarska referenca budućeg vlasnika". U istom zahtevu advokati iz pomenute kancelarije tvrde da njihove dve kompanije „Taslaw Nominees Ltd" i „Taslaw Services Ltd", koje ih opslužuju, preuzimaju na sebe da drže akcije vlasnika – Ljiljane Radenković, kao njeni nominovani vlasnici.

Analiza ovog dokumenta dala je prijavljenima precizne odgovore o namerama učesnika dogovora opisanog gore u tački 2 ovog obrazloženja Borke Vučić, Tasosa Papadopoulosa i Aksentisa Aksentijua:

1) Gospođa Ljiljana Radenković iz Londona, nikada nije bila klijent advokatske kancelarije g. Tasosa Papadopoulosa i nije joj dala nikakav nalog da registruje tu kompaniju u junu 1992. godine. Ukoliko je advokatska kancelarija smatrala za svog klijenta Beogradsku banku na Kipru, u čije ime i za čiju korist i registruje kompaniju „Antexol", onda ona nije mogla ni smela da je registruje na privatno lice, gđu Ljiljanu Radenković, već na onoga ko im je takav nalog dao.

2) Firma „Antexol" se od svog osnivanja nije bavila nikakvom trgovinom, već isključivo prijemom ogromnih svota novca, ilegalno iznetog iz Srbije i distribucijom prema potrebama Miloševićevog režima, a po nalogima rukovodstva Beogradske banke dd COBU i njenog šefa gđe Borke Vučić. Prema tome, „Antexol" je jednostavno preuzeo, tajno, one funkcije Beogradske banke dd COBU, koje su joj bile zabranjene UN sankcijama – platnim prometom sa Jugoslavijom.

3) Tvrdnja iz pomenutog pisma, da će novac korišćen za poslovanje firme, biti isključivo privatni novac vlasnika, dakle gđe Ljiljane Radenkovic, značila je da taj novac postaje (de iure) privatno vlasništvo gđe Ljiljane Radenković. Novac srpskih banaka, privrednih preduzeća, Fonda za razvoj, Narodne banke i građana Srbije postaje privatno vlasništvo Ljiljane Radenković. Dalje upravljanje tim novcem je nelegalno bez odobrenja vlasnika i sve dalje radnje sa tim novcem postaju pravno ništavne i nelegalne, ukoliko nemaju njeno odobrenje. A nisu ga imali!

4) Podizanje novca sa računa kompanije "Antexol", sva plaćanja i doznake su nelegalne finansijske transakcije i predstavljaju pljačku novca koji pripada Republici Srbiji.

5) „Bankarska referenca“ priložena uz navedeno pismo kancelarije Tassos Papandopoulous, koja je glasila na ime gđe Ljiljane Radenković, a izdata od strane Anglo-Yugoslav Bank iz Londona, je običan falsifikat. Gđa Ljiljana Radenković nije bila klijent Anglo-Yugoslav Bank, već njen službenik, pa je takva referenca nevažeća. Pored toga, očigledno je da je gđa Borka Vučić lako mogla da naredi nekom od drugih njoj potčinjenom službenika u Anglo-Yugoslav Banci, kao mešovitoj banci pod kontrolom Beogradske Banke a.d. Beograd, da napiše takvu referencu, bez znanja i naloga gđe Ljiljane Radenković.

6) Kao što je pomenuto, Zakon o kompanijama na Kipru, dozvoljava strancu koji poseduje „off-shore“ kompaniju da angažuje lokalnu, kiparsku advokatsku kancelariju koja ima svoju kompaniju, da drži te akcije u ime pravog vlasnika, kao nominovani vlasnik. Ukoliko se odluči na taj oblik poslovanja preko nominovanog vlasnika, mora tu svoju odluku da verifikuje svojim potpisom uz prisustvo dva svedoka na dokumentu koji se zove „Instrument of transfer“. Tim dokumentom vlasnik ovlašćuje određenu kompaniju da drži akcije i upravlja njima po njegovom nalogu. Kako de jure vlasnik firme „Antexol“ gđa Ljiljana Radenković nikada nije potpisala takav dokument, tvrdnja u pismu advokatske kancelarije „Tasos Papadopoulos“ upućena Centralnoj banci Kipra je lažna. Ova tvrdnja kojom ta advokatska kancelarija proglašava svoje kompanije „Taslaw Nominees Ltd“ i „Taslaw Services Ltd“ za nominovane vlasnike koji upravljaju firmom, ima dalekosežne posledice u ilegalnim aktivnostima firme „Antexol“.

4.

Tačnost gorenavedenih tvrdnji je potvrđena i Dodatnim izveštajem Mortena Torkildsena od 7. juna 2002.g. tužilaštvu Haškog tribunala, koji je priložen uz ovu krivičnu prijavu i označen rednim brojem 1 na listi dokumenata navedenoj u petitumu ove prijave.

Ovaj dokument potvrđuje da gđa Ljiljana Radenković zaista nije dala nalog za otvaranje firme „Anteksol“, pa ni ovlašćenje u prisustvu dva svedoka kojim bi dala svoje akcije, celokupno poslovanje i kontrolu firme drugome.

Intervju koji je ona dala dnevnom listgu „Glas javnosti“ 19. februara 2002. godine, objašnjava kako je nastala firma „Antexol“. Tekst pod naslovom „Žrtva sam ucena i špekulacija Borke Vučić“ i podnaslovom „Razmotava se klupko finansijskih mahinacija Beogradske banke na Kipru“ priložen je uz ovu krivičnu prijavu pod tačkom 18 na listi dokumenata iz petituma.

5.

Advokatska kancelarija Tassos Papadopoulos nelegalno proglašava svoje advokate za direktore firme „Antexol“ i za firmu „Antexol“ otvara bankarske račune kod Popular Banke. Za postavljanje direktora i za otvaranje računa, po kiparskim propisima bilo je potrebno pribavljanje izričite pisane saglasnosti i naloga vlasnika firme.

Jasno je u ovom slučaju da nadležni u Popular banci ni jedan od ovih uslova niti su tražili niti ispunili, očigledno imajući saznanja da je vlasnik firme fiktivan i da je sama firma samo paravan za druga lica koja su stvarni korisnici ovih bankarskih računa. Da ne bi bilo zabune, komercijalnim bankama je striktno naređeno kome mogu da otvaraju račune „offshore kompanija“ i to je pretočeno u cirkular Centralne banke Kipra od 26.9.1997.g. koji je priložen. **(Dokument broj 6 na listi).**

6.

Direktor g. Pambos Joanides daje instrukcije kiparskoj Popular banci i njenoj filijali u Grčkoj - European Popular Banci da otvore bankarske račune firme „Antexol“ u obe zemlje. Kako su to g. Pambos Joanides najčešće, ali i ostali advokati kancelarije „Papadopulos“, otvarali te račune za osam pomenutih „off shore“ kompanija najbolje je opisano u poverljivom pismu-zahtevu za asistenciju koje je Glavni tužilac Haškog tribunala Karla del Ponte uputila kiparskim vlastima, 29. avgusta 2001. godine, koje je priloženo uz ovu krivičnu prijavu **pod brojem 2 na listi dokumenata** navedenoj u petitumu.

Svi učesnici ove finansijske prevare su odmah na početku izigrali nekoliko zakona, a posebno Zakon o kompanijama Kipra (Član 113), koji za ova dela predviđa visoke zatvorske kazne.

Posebno ističemo primer tri firme osnovanih na identičan način kao i „Antexol“: „Vanterevest Overseas Ltd“, osnovane 1992. godine, „Hillsay Marketing Ltd“, osnovane 1993. godine i „Vericon Management Ltd“ osnovane 1995. godine. Sve tri firme su registrovane na ime Zagorke Čorović, rođene 1914. godine, koja se, inače, posle pedeset godina provedenih u Brazilu, krajem devedesetih vratila u Srbiju kao penzioner. To je posebno istakao glavni tužilac Haškog tribunala, Karla del Ponte u gore citiranom pismu kiparskoj vladi. Gđa Zagorka Čorović je inače dalja rođaka gđe Borke Vučić i ta činjenica objašnjava kako je došlo do zloupotrebe njenog imena. Centralnu banku Kipra je, dakle, obavestila kancelarija „Tasos Papadopulos“ da gđa Čorović u 81. godini života postaje vlasnik dve firme sa kojima „počinje privatni biznis“ na Kipru, a kada je gđi Zagorki Čorović „preneto“ vlasništvo kompanije „Hillsay“, u 1998. godini, ona već imala 84 godine!

7.

Sve gorenavedene činjenice je saznao prijavljeni Mlađan Dinkić kao šef tima opisanog u tački 1 ovog obrazloženja i kao guverner NBJ. To se jasno vidi iz **Dinkićevog pisma od 15. decembra 2000.** godine guverneru Centralne banke Kipra, g. Aksentis Aksentiu u kome se kaže između ostalog i sledeće:

„ Posle uvođenja političkih i ekonomskih sankcija protiv SFRJ u 1992. mi verujemo da je većina deviznih sredstava poslata van zemlje, kanalisana preko banaka na Kipru (Beogradska i Vojvodanska). Pritom smo takode saznali da su finansijske institucije bivše SFRJ, a kasnije SRJ, koristile „offshore“ poslovne jedinice na Kipru i drugim zemljama kao paravan, da bi držale račune u bankama na Kipru u nameri da sprovedu razne finansijske transakcije u ime stranaka

vezanih za režim Slobodana Miloševića i poslovnih preduzetništava koji su kontrolisani od ili za Miloševića i njegov režim. “

Ovo pismo je navedeno kao važan dokaz u već pomenutom „Torkildsenovom izveštaju“ (dokument pod tačkom 1 na listi). Ono dokazuje pretpostavku da je guverner g. Dinkić, već u decembru 2000.g., nezavisno da li je tu informaciju saznao iz svojih izvora i arhiva NBJ, bio tačno informisan o sudbini nestalih srpskih para. U svakom slučaju, g. Dinkić je bio upoznat o fantomskim „paravan“ kompanijama na Kipru, dakle i sa firmom „Antexol“ i u koje su svrhe te kompanije služile. To je jasan zaključak iz izveštaja Haškog tužilaštva, u kome se kaže da „to pismo objašnjava, delimično, ulogu “offshore” firmi na Kipru u obavljanju finansijskih transakcija u korist Miloševićevog režima“. Obaveštavajući svog kiparskog kolegu, prijavljeni Mlađan Dinkić je, definitivno najavljiivao da Srbija, nova vlast i on lično, imaju nameru da ispitaju nelegalan i nezakonit rad ovih kompanija, pa je tražio i očekivao odgovarajuću pomoć i saradnju Centralne banke Kipra i njenog guvernera.

8.

Narodna banka Jugoslavije i njen guverner, prijavljeni Mlađan Dinkić zaključili su 2. februara 2001. godine ugovor sa londonskom firmom FIA. Predmet tog ugovora bila je pomoć NBJ i Dinkićevom timu u pronalazaženju para koje su Slobodan Milošević i njegovo okruženje izneli iz zemlje i pronalazaženje bankarskih računa na Kipru i ostalim zemljama na kojima se ta novčana sredstva nalaze. NBJ je platila po ovom ugovoru pomenutoj firmi DEM 330.000 i zna se da je za drugu fazu ili produžetak ugovora, FIA tražila između znatno veći iznos. Izveštaj o radu i svoj nalaz, FIA je podnela u julu 2001, dakle, posle pet meseci istraživanja. U njemu se konstatuje da je pronađeno pet privatnih računa sa manje od 500.000 američkih dolara, među kojima i računi gđe Borke Vučić i njenog pomoćnika Slobodana Aćimovića. O nalaženju milijardi dolara za koje je FIA bila plaćena nema ni govora. Naprotiv, oni kao da za tim novcem nisu ni tragali, već su se bavili nekim drugim poslom.

Kada je godinu dana kasnije obelodanjena saradnja NBJ sa agencijom FIA u potrazi za Miloševićevim parama, prijavljeni Mlađan Dinkić je izjavljiivao da oni nisu produžili ugovor sa tom firmom jer, navodno, nisu bili zadovoljni rezultatima istrage. Takođe, prijavljeni Mlađan Dinkić tada prvi put priznaje da je dotična agencija angažovana na preporuku britanske vlade i njenog ambasadora Čarlsa Kroforda u Beogradu.

U isto vreme kada je angažovana londonska agencija da pomogne srpskom timu, ljudi iz MUP-a, DB-a, Narodne banke i prijavljeni Mlađan Dinkić su već znali i ko je otvarao kompanije na Kipru i koje su to firme i gde treba tražiti novac.

Postavlja se pitanje: kakva je uopšte pomoć navedenom timu bila potrebna? Do danas, 2006. godine, na njega nema odgovora, ali je veoma čudno da FIA u svom izveštaju uopšte ne pominje ključnu firmu „Antexol“. Postoji sumnja da je sa ljudima iz firme FIA dogovoreno da istražuju nešto sasvim drugo što nije imalo nikakve veze za nalaženjem srpskih para na Kipru?

Na ta pitanja je, nekoliko godina kasnije, 14. aprila 2004. godine, ponudio odgovor Vukašin Minić, akter događanja i predstavnik agencije FIA. U intervjuu beogradskom nedeljniku "Telegraf" (dokument broj 19 na listi dokumenata) on, između ostalog, objašnjava:

„... Uporedo sa mojim angažmanom za NBJ o putevima Miloševićevog novca, teklo je i istraživanje za Japan tobacco...“

„...Ja sam pokušao da pomognem Japancima da uđu u privatizaciju naših fabrika. Tek kasnije sam saznao da oni nemaju nameru da bilo šta kupe u Srbiji i da je čitav njihov nastup, u stvari, veliki blef...“

„...Da bih završio posao za Japan tobacco potrošio sam četiri miliona evra! Istovremeno, od NBJ smo bili plaćeni sa 100.000 funti, a za četiri meseca potrošili smo 300.000 funti. Samo za hotelske račune i avionske karte potrošili smo 150.000 funti. To je smešna cifra da bi se radio takav posao. Tih 330.000 DM od NBJ bila je velika cifra za Jugoslaviju, ali za Japan tobacco to je smešna suma...“

Na pitanje novinara kako je došlo do saradnje FIA i NBJ, g. Minić kaže:

„Uz određeni pritisak EU došli smo do posla i dobili prvu ratu od 330.000 DM. Što se tiče ocena mog rada, za rezultate su krivi oni koji su bili dužni da mi pomognu. Čak su me unapred osujetili. A taj ugovor sa Vladom Srbije ni danas nije raskinut, pa sam ja, u stvari, domaći plaćenik. Inače kontaktirao sam sa Đinđićem i Mihajlovićem. Sećam se razgovora sa premijerom 10. oktobra 2000, kada je rekao da je neophodno da što pre počnemo sa istraživanjem i da će me „već sledeće nedelje kontaktirati Labus i Dinkić“. Potom je očigledno došlo do lomova, pritiska. EU je insistirala, a pomoć Srbiji bila uslovljena tim istraživanjem. Vodili smo nekoliko državnih službenika u London da bismo im objasnili kako se to radi, kako se vraća novac. Vrlo brzo smo ukapirali da imamo sabotaze sa svih strana, da niko ne želi ništa da radi oko tih para. Ispostavilo se da samo žele da saznaju ko je, šta i kako radio da bi mogli da prikriju svoje tragove...“

„...Britanci su nas pritiskali, pa smo se sastali sa grupom državnih zvaničnika oko toga. Trebalo je da koordinirano radimo i stvorimo čvršću ekipu. Bio je već mart 2001. Napravili smo tim od 15 ljudi, koji je trebalo da se sreće dva puta nedeljno kako bismo radili punom parom. Vođa ekipa je bio Mladen Spasić, načelnik za privredni kriminal, sada je u UBPOK, u ime tužilaštva Rade Terzić, Oliver Bogavac u ime DB (izuzetno kvalitetan i vrlo pošten momak). Odmah je trebalo da počnemo sa radom. Međutim od toga nije bilo ništa. Čak se više nismo ni sreli. Samo sam nekoliko puta bio kod Bogavca. Svi su bili krajnje nezainteresovani. Niko mi nikada nije dao nikakav dokument, nisam imao mogućnosti da uđem u suštinu...“

Na pitanje da li sada naslućuje zašto se sve tako dešavalo g. Minić odgovara:

„...Sabotaža! Sve je odrađeno pogrešno, previše ljudi je znalo za sve to. Nije ni čudo što se, dok sam bio na Kipru, u hotelu "Holidej in", čak 13 policajaca javno pozdravilo sa mnom. Pokušao sam da se pravim lud, nije uspelo. Ceo Kipar je tada znao da FIA radi na poslovima traženja novca i računa Miloševićeve vlasti ...“

Na pitanje ko ga je sabotirao i zašto to nije prijavio ili digao ruke od svega, Minić ne daje konkretan odgovor i pritom dodaje:

„ ... Mislim da je pokojni premijer bio previše naivan za situaciju u kojoj se našao.“

Na pitanje kakvi su bili njegovi odnosi sa britanskim ambasadorom g. Krofodom g. Minić kaže:

„Pomogao je ljudima iz NBJ da izvade vize ukoliko su putovali u inostranstvo, ali nikada se nije interesovao za političke priče, detalje da li je ko i u šta, umešan. Radio sam za britansku firmu i to je njemu bilo jedino važno.“

Na pitanje zašto nije okončao potragu za Miloševićevim parama g. Minić odgovara:

„Nažalost, NBJ je u junu 2001, odbila da finansira drugu fazu istraživanja (i prva faza je trebalo da bude finansirana od britanske vlade i EU), a i naši su hteli da prekinu posao. Svetska banka je ponudila da finansira, ali kada smo s tom ponudom došli u Beograd naprasno su svi nestali. Otišli su na odmore, na službene puteve i nikog nije bilo da se dogovorimo za drugu fazu. Nikada nam nisu dali raskid ugovora, tako da ja praktično još radim za Vladu Srbije.“

G. Minić daje i sledeće objašnjenje:

„Da bi se otkrili tragovi novca nije nam potrebna CIA, koja je upravo, u masi slučajeva, pokrivala „probijanje“ sankcija. Osnovni metod istrage jeste ući u način kako su se obavljale transakcije.“

9.

U martu 2001. godine prijavljeni Mladan Dinkić angažuje čoveka od njegovog poverenja da vodi Beogradsku banku DD kao sanacioni upravnik, odnosno v.d. predsednika banke – prijavljenog Nikolu Živanovića. Njegovo postavljenje, kao čoveka veoma bliskog G17 plus i potpuno podređenog Dinkiću, pokazuje da su se i sa te strane Dinkić, Labus i ostali iz ove prijave temeljno osigurali. Odnosno, da su u svim segmentima, institucijama i na svim mestima gde se odlučuje, istražuje ili sprovodi bilo koji deo najavljene istrage za milijardama, postavljeni ljudi od poverenja i na taj način uspostavljena kontrola nad

celim „procesom rada“. Taj zaključak potkrepljuje i činjenica da predsednik Upravnog odbora Agencije za sanaciju banaka i osiguranje depozita postaje gospodin Miroljub Labus, čelnik G17 plus, potpredsednik savezne vlade. Pri tom treba uzeti u obzir da i novi ministar finansija srpske vlade postaje g. Božidar Đelić, na preporuku ljudi iz G17 plus. U Dinkićeve tim uključen je tada i gospodin Oliver Bogavac iz Službe državne bezbednosti, kao i nekoliko stručnjaka iz Narodne banke Jugoslavije čija je uloga bila čisto stručne, bankarske prirode.

10.

Marta 2001. prijavljeni Mladan Dinkić i njegov tim odlaze na Kipar, sa Slobodanom Aćimovićem, najbližim saradnikom Borke Vučić u Beogradskoj banci dd. COBU na Kipru. Da li je on dobrovoljno prihvatio nije poznato ali se njegova uloga svela samo na jedno a to je - da otkrije sve tajne kanale i arhive Beogradske banke dd. COBU. Aćimović je otkrio prijavljenima mnogo toga što je na Kipru trebalo da nađu. Takođe, Dinkićeve tim je sproveo intenzivnu istragu i u prostorijama Ambasade SR Jugoslavije koja je takođe posedovala dokumentaciju Beogradske banke dd COBU. Tu su, takođe, bili podaci o dolascima svih aviona, putnicima, posadama i podacima letova kojima se prenosio novac u džakovima, koferima i torbama na Kipar, kao i korespondencija sa kiparskim vlastima. Najveće interesovanje ljudi iz tog tima bilo za sadržaje nađene u prostorijama Beogradske banke u Nikoziji, u Kenedi aveniji, koja je uveliko bila u likvidacionom postupku.

Mladen Spasić je u hotelu „Holliday Inn“ u Nikoziji, u kome su odseli članovi Dinkićeveog tima izjavio predstavniku oštećenog, svedoku Predragu Đorđeviću, da je „Anteksol“ bila daleko najvažnija, najznačajnija i najveća firma od svih osnovanih na Kipru i da je, praktično i sama bila – banka, i da je ta firma preuzela funkciju Beogradske banke u platnom prometu koji ova nije smela da obavlja zbog sankcija. Kako je g. Mladen Spasić objasnio, samo u jednoj kalendarskoj godini, „Anteksol“ je imao „promet“ od oko 11 milijardi maraka, a da su kutije sa dokumentacijom koja se odnosi na transakcije ove kompanije bile naslagane u nizu dužem od 20 metara! Sve ovo nedvosmisleno ukazuje da je Dinkićeve istražni tim pronašao najvažnije što je trebalo da nađe - dokumentaciju „Anteksola“, Browncourta i ostalih firmi. Gotovo celokupan priliv tih kopmanija donošen je iz Srbije na Kipar avionskim putem, a filijalu kiparske banke u Grčkoj i suvozemnim putem. Iz preuzete dokumentacije Dinkićeve tim je jasno sagledao za koje svrhe su vršene isplate i koliki je saldo ostao na kom podračunu. Zahvaljujući pronađenoj i preuzetoj dokumentaciji „Anteksola“ i ostalih kompanija pomenutih u ovoj prijavi, kao i podacima iz arhiva NBJ sa kojima je prijavljeni Dinkić već bio snabdeven, kao i kooperativnom g. Aćimoviću, oni su očigledno utvrdili punu istinu. Dinkićeve gromoglasne i u oštroj tonu vođene konferencije za štampu, od kojih se pojedincima u kiparskim organima vlasti „dizala kosa na glavi“, preneli su svi kiparski mediji, pa citiramo delove njegovih izjava iz kiparske štampe koja izlazi na engleskom jeziku.

Dnevni list „Cyprus Mail“, (dokument broj 11 na listi) objavljuje 14. marta 2001 između ostalog:

„Posle jučerašnjeg sastanka koji je imao sa guvernerom Centralne Banke Kipra Aksentisom Aksentiuom i ministrom spoljnih poslova, Dinkić je rekao novinarima da „on ima dokaze o ilegalnim aktivnostima u kojima je Kipar korišćen od strane Miloševića i njegovih saradnika za ilegalni transfer oko četiri milijarde američkih dolara iz Jugoslavije u vremenu posle 1990. Dinkić je rekao da je Borka Vučić, bivši predsednik Beogradske banke, najveće jugoslovenske banke, počela da daje informacije nadležnim vlastima koje upućuju gde se nalaze milijarde dolara“

Nadalje, g. Dinkić je rekao sledeće:

„Mi smo doneli sa nama brojeve određenih bankarskih računa, imena „offshore“ kompanija i mi ćemo to sve istražiti. Tu je mnogo podataka i mi ćemo sve ispitati od 1989. do danas. Naša misija je da proverimo da li su transakcije stvarno korišćene u korist države, u šta mi uopšte ne verujemo, ili je tu bilo i privatnih interesa. Ja mislim da je bilo mešano. Neke operacije su bile zbog sankcija, ali su neke bile radi bogaćenja Miloševićevih ljudi.“

A evo šta je povodom Dinkićevih izjava, u istom članku, izjavio vladin predstavnik za štampu gospodin Michalis Papapetru (Michalis Papapetrou):

„To je nešto što muči ovu vladu. Ja ne mogu da krijem od vas činjenicu da mi nismo srećni zbog negativnog publiciteta oko kiparskog imena...“

„Financial Mirror“ (dokument broj 14 na listi) napominje:

„Da je kiparska vlast nedeljama negirala izveštaje po kojima su kiparske „offshore“ kompanije i bankarski računi na Kipru korišćeni za transakcije novca, pa čak i zlata, a da poslednjih nekoliko dana idu toliko daleko da brane celokupan integritet države Kipra, odbijajući bilo kakvu umešanost kiparskih zvaničnika i predstavnika vlasti u tim mutnim radnjama. Pre posete Karle del Ponte Kipru u oktobru 2000. tamošnja vlast je negirala čak i postojanje bilo kakvih kompanija ili lica umešanih u nedozvoljene aktivnosti. Ipak, 15 kompanija je kasnije pronađeno i istražene veze za njihove navodne aktivnosti za Miloševića i njegove saučesnike.“

Isti nedeljnik citira gospodina Janakisa Kasulidisa, ministra spoljnih poslova:

„Mi ćemo raditi zajedno, u narednim mesecima kako bismo utvrdili da li su... milijarde dolara koje pripadaju jugoslovenskom narodu kanalisane preko Kipra i deponovane na lokalne bankarske račune.“

Glavna prepreka u njihovom saobraćaju, piše u istom članku, svodila se na aktivnost Beogradske banke u Nikoziji, koja je navodno korišćena za pranje ogromne količine novca. U tom kontekstu je spomenuto i da je g-đa Borka Vučić pod istragom u Beogradu. Dalje se pominje da je i advokatska kancelarija „Tasos

Paadopoulos“, takođe dospela u centar pažnje jer su kompanije pod istragom gde Kne del Ponte registrovane u toj kancelariji.

Sledećeg dana, 15. marta 2001. godine dnevni „Cyprus Mail“, (dokument broj 12 na listi) objavljuje tekst u kojem se citiraju reči guvernera g. Dinkića.

Ona je Dinkić prezentovao državnom tužiocu Markidesu „više nego 10“ imena „offshore“ kompanija na Kipru, u vlasništvu jugoslovenske države za koje se sumnja da su bile upletene u ilegalno pranje para. Govoreći na konferenciji za štampu, Dinkić je posle dvodnevni sastanaka sa državnim organima Kipra, naznačio da je ovo „tek početak“ i da je to „masivna istraga koja će se odvijati korak po korak“ i da on očekuje rezultate „relativno skoro“.

Guverner Dinkić je na Kipru boravio svega nekoliko dana, dok je njegova ekipa ljudi iz Narodne banke, policije, državne bezbednosti i tužilaštva ostala na Kipru da bi na licu mesta delom nastavila istragu.

Na osnovu rečenih citata iz kiparske štampe i događaja može se zaključiti sledeće:

1. Prijavljeni Mladan Dinkić i njegov tim su tačno procenili da je reč o još manjanje četiri milijarde dolara, koje bismo mogli da vratimo od ukupno iznetih od 2 milijardi dolara koje su ilegalno iznete iz zemlje preko tih „offshore“ kompanija, a koje su poslužile samo kao paravan za razne poslove.

2. Prijavljeni Mladan Dinkić i ljudi iz njegovog tima nisu nijednog trenutka preterovali da su te kompanije napravljene samo zbog zaobilaznja sankcija. Narotiv, znali su njihovu namenu a to su bile ilegalne finansijske transakcije preko zarad delom bogaćenja pojedinaca u okruženju tadašnjih političara na vlasti delom zarad snabdevanja naroda u Jugoslaviji osnovnim potrebama u vreme sankcija, kao i delom i za vojne potrebe koje su haški istražitelji precizno utvrdili.

11.

Početkom aprila 2001. godine Velimir Ilić, sadašnji Ministar za kapitalne investicije, je izjavio u svom „Svedok“ (dokument broj 15 na listi) od 21. maja 2002:

„Guverner Mladan Dinkić mi je dao ovlašćenje da ispred NBJ i Vlade Srbije mogu da odem na Kipar i da sa ekipom u kojoj su bili predstavnici MUP-a, DB-a i NEB istražim gde se nalazi srpski novac, na čijim računima... Ovlašćenje su ispred Vlade Srbije potpisali ministar policije Dušan Mihajlović, a ispred NBJ guverner Mladan Dinkić.“

Evo šta još Velimir Ilić tvrdi u „Svedoku“:

„...gru su bili umešani i neki ljudi iz kiparskog MUP-a i tadašnji guverner kiparske narodne banke (Aksentiu Aksentis - prim. aut.). S tom činjenicom bili su

upoznati i Amerikanci, njihova ambasada, od koje se očekivala pomoć u akciji. Dinkić me je zvao i rekao da sve informacije dajem njemu i nikom drugom, da on to izanalizira i da isključivo njemu podnesem izveštaj po povratku sa Kipra. Tako je i bilo. Ispričao sam, po povratku sa puta, guverneru Dinkiću šta sam sve čuo, video i doživeo. Rekao sam mu da je guverner Centralne banke Kipra umešan u aferu, da je ključni čovek i da je lično sa svojim mercedesom čekao avion i prevezio pare u kiparsku banku. Sve je to bilo u dokumentima koje smo videli na Kipru. I to ko je pilotirao avionima, koji su ljudi dolazili, brojevi njihovih pasoša... Tako sam ispričao to Dinkiću, koji je odmah potom otišao na Kipar i stupio u kontakt sa njihovim guvernerom. Mene i sve ostale članove delegacije je opozvao i rekao nam da više ne radimo na tome i da je to od tog trenutka problem Vlade Srbije. Tu se sve prekida i niko više ne pominje pare niti sva ta dokumenta do kojih se došlo.“

Velimir Ilić u istom razgovoru još obelodanjuje da prijavljeni Mladen Dinkić o rezultatima njegove akcije na Kipru nikada nije obavestio tadašnjeg premijera Đinđića, koji je g. Ilića i sam pitao zašto on nije obavešten o saznanjima do kojih su na Kipru došli. G. Ilić dalje kaže:

„Posedujem dokument sa Dinkićevim i Mihajlovićevim potpisom u kome jasno piše da imam sva ovlašćenja u potrazi za novcem. To je sve povučeno, pošto sam ispričao šta sam video i šta u dokumentima ima, kako možemo da ih preuzmемо, gde da ih stavimo (pare - prim. aut.) ... Rekli su mi na Kipru da je dokumenta kasnije preuzeo taj Lalić. Niko ne zna da li tu postoji nekakav dil sa guvernerom. Čak se i prevodilac koji je sve vreme bio sa mnom na Kipru hvatao za glavu i čudio šta se tu radi. Tu se govorilo o cifri od oko milijardu i tri stotine miliona dolara, na raznim računima, skrivenim, koji su nestali, prebačeni u neke ruske banke i na razna druga mesta.“

„Dobio sam nalog da o saznanjima do kojih smo tamo došli ništa ne pričam i ćutao sam do sada. Kada su te informacije počele da se provlače po novinama, Dinkić je reagovao i da bi sve leglo, naravno, optužio mene da sam tražio veliku proviziju. A u stvari proviziju su tražili ljudi koji su hteli da se osiguraju od mogućnih opasnosti od kiparskih mafijaša.“

„Iz Srbije je na Kipar izneto 11,5 milijardi dolara. a 7.5 milijardi je potrošeno za plaćanje raznih obaveza. Zašto Dinkić krije gde je ostatak?“

Odmah pošto ga je Velimir Ilić informisao o novonastaloj situaciji, prijavljeni Dinkić je, kako tvrdi Velimir Ilić, hitno otišao na Kipar kod guvernera g. Afksentiua, a celokupnu „inkriminisanu“ dokumentaciju, preuzeo je prijavljeni Dušan Lalić, koji vrlo često posle toga dolazi na Kipar i redovno posećuje advokatsku kancelariju „Papadopoulos“. Učestale posete prijavljenog Dušana Lalića čak je registrovala i kiparska štampa, pa se prilaže faksimil teksta iz finansijskog nedeljnika „Financial Mirror“ iz Nikozije, od 1. maja 2002. godine.

U ovom članku se, između ostalog, konstatuje da

„Dinkićeve odgovornost za zatvaranje Beogradske banke u Beogradu, zatim frekventne posete Dušana Lalića Kipru i kancelariji Papadopulos, potom i Labusovo pregovaranje sa Londonskim klubom kao i apsolutno ćutanje srpskih vlasti dovodi do ozbiljne sumnje da se istraga oko Miloševićevih milijardi namerno zataškava u Beogradu“.

U pismu od 29. avgusta 2001. (dokument broj 22 na listi) predstavnik oštećenog, Predrag Dorđević, piše Nikoli Živanoviću:

„Ali ono što bi Vas trebalo najviše da brine jeste, da će to odvesti do ozbiljnih posledica po vašu banku (koje se mogu meriti stotinama miliona dolara), kao i za milijarde dolara državnog novca koji je preko „Anteksola“ prebačen u inostranstvo. Ne mogu da verujem da bi se Vi i Vaša banka tek tako saglasili da ostanete saučesnik u suludim potezima advokatske kancelarije koja radi mimo Vaše kontrole, na Vašu direktnu štetu, a Vi je još pri tome za to plaćate.“

Prijavljeni Dušan Lalić je bio dugogodišnji saradnik advokatske kancelarije „Papadopulos“ iz vremena kada je gazdovala gđa Borka Vučić i redovan gost Kipra u doba kada su tamo registrovane mnoge „fantomske“ firme.

12.

Beogradska banka dd COBU iz Nikozije na Kipru je već bila u procesu likvidacije, pa sve pravne posledice sada padaju na Beogradsku banku a.d. u Beogradu koja je bila jedini osnivač i vlasnik sa 100% akcija Beogradske banke d.d. COBU sa Kipra. Dokle god je Beogradska banka a.d. aktivna, to je predstavljalo mogućnost da se dokumenti mogu otkriti.

Pošto je kiparska Beogradska banka COBU (u likvidaciji) vlasništvo Beogradske banke u Beogradu, sve aktivnosti „Anteksola“ trebale su preći u nadležnost Beogradske banke AD iz Beograda, a nakon uvođenja likvidacije ove banke u nadležnost Agencije za sanaciju banaka, pa oni snose svu odgovornost za sudbinu firme „Anteksol“ i ostalih kompanija, koje su de fakto bili računi Beogradske banke d.d. na Kipru.

Nema sumnje da su prijavljeni Mladan Dinkić i njegovi ljudi u Narodnoj banci Jugoslavije - Dušan Lalić, zatim Nikola Živanović u Beogradskoj banci, a Miroljub Labus i Vesna Džinić u Agenciji za sanaciju banaka, morali da preduzmu sve korake kako bi zavarali tragove novca koji je vlasništvo Beogradske banke, a time i države. Da bi to sproveli, pojedinci su bili prinuđeni na raznorazne radnje, između ostalog i falsifikovanje dokumenata.

Nikola Živanović je, pre svega, u saradnji sa Slobodanom Aćimovićem ali i drugim licima, koji su bili u BB COBU na Kipru, u vreme dok je banka radila, krenuo u izradu netačnih izveštaja, da bi predupredio bilo kakvo potraživanje države kroz firme koje de fakto pripadaju njoj, a posebno „Anteksol“ i „Braunkort“. U 2001. godini Slobodan

Aćimović pravi analizu i spisak firmi osnovanih na Kipru, pod kontrolom Beogradske banke. **(Dokument pod rednim brojem 26 na listi)**. Ovaj dokument je i poslužio Dinkićevim istražiteljima na Kipru.

U tom izveštaju uneta je tvrdnja da je firma „Anteksol“ zatvorena jula 1999 godine, što nije bilo istina. Ta neistina je napisana da Beogradska banka a.d. ne bi imala bilo kakva potraživanja prema firmi „Anteksol“. Jer, ako te firme nema, onda nema ni potraživanja. To je smišljeno napravljeno sa već jasnom idejom da se Beogradska banka AD, Beograd likvidira, iako je Nikola Živanović doveden kao „sanacioni“ upravnik – direktor. Dokaz da se radi o netačnom podatku vidi se iz priloženog dokumenta, podneska kojeg advokatska kancelarija „Tasosa Papadopulosa“, upućuje kiparskom Okružnom sudu 7. jula 2003. u kome oni tvrde da su upravo oni legalni direktori i pravni zastupnici firme „Anteksol“. **(Dokument broj 27 na listi)**. Dakle i u julu 2003. firma postoji i njome i dalje slobodno upravljaju advokati kancelarije „Tasos Papadopulos“, Marios Eliades i Kiriakos Teodorides.

Dakle, prijavljeni Živanović i Aćimović pravili su fabrikovane izveštaje Beogradske banke iako su dobro znali da firma „Anteksol“ postoji i da nije zatvorena. Dakle, od momenta kada je Dinkić zvanično potvrdio, u aprilu 2001. godine da su ta, kao i druge kompanije vlasništvo države, on i njegovi saradnici kao da su se tog vlasništva odrekli u korist stranaca koji su sklanjali pare. Dokle god je to sklanjanje para trajalo, firma „Anteksol“ je morala da bude živa jer se preostali novac prebacivao na druge kompanije u drugim zemljama, uključivo i Kajmanska, Maršalska, Bahamska i druga ostrva. Tek kada su pare „sklonjene“ na te račune, čije raspolaganje nije iziskivalo postojanje „Anteksola“, firma je zatvorena, a to je obavljeno tek 29. avgusta 2003. godine i o tome postoji trag u sudskom sporu 6012/00 pred kiparskim okružnim sudom. Firmu je zatvorilo, protivno svim kiparskim zakonskim propisima, Ministarstvo industrije i turizma kojim upravlja gospodin Jorgos Lilikas, Papadopulosov saradnik.

Postoji verovatnoća da je sa tih novootvorenih računa nastavljena današnja kupovina srpskih firmi na tenderima i aukcijama, kao na primer „Knjaz Miloš“, „Tri grozda“, „Jugoremedija“ i druge, a čak i akcije „Nacionalne štedionice“.

13.

Dinkić, Labus i njihovi ljudi su na primeru likvidacije četiri velike banke pokazali nezakonito postupanje.

Na osnovu dokumenata se vidi da Agencija za sanaciju banaka, čiji je predsednik Saveta Miroljub Labus, ukida sve akcije dotadašnjim akcionarima sve četiri banke odlukom Saveta od 5. jula 2001. godine. **(Dokument redni broj 28 na listi)**. Istog dana, Labus donosi odluku o emitovanju 100 akcija svake od tih banaka koje su navodno u sanaciji i to u vrednosti od samo u svakoj banci od 100.000 dinara. Labus odmah nalaže da sve akcije otkupljuje Agencija, dakle on. Time njegova Agencija za samo 100.000 dinara postaje vlasnik svih akcija svake od četiri banke. Ova neviđena otimačina akcija legitimnih akcionara bila je samo priprema terena za stečajni postupak i likvidaciju banke, čiji je postupak pokrenut, zvanično 3. januara 2002. godine, **(Dokument redni**

broj 28a na listi) ali je, po svemu sudeći, osmišljen znatno ranije. Da je to tačno vidi se iz Dinkićevoeg izveštaja u svojstvu guvernera Narodne banke Jugoslavije, objavljenog 16. jula 2001. g. o korišćenju sredstava primarne emisije u Republici Srbiji u periodu od 1991. do 2001.g. (Dokument redni broj 29 na listi). U tom izveštaju se jasno navodi da su komercijalne banke koje su davale kredite iz primarne emisije pod udarom za naplatu poreza na ekstra-profit. Citiramo deo tog izveštaja:

„Potpuni podaci o ostvarenoj inflatornoj dobiti krajnjih korisnika sredstava iz primarne emisije ne mogu se sumirati, jer do dana pisanja izveštaja pristiže dokumentacija iz poslovnih banaka, a kao posledica upozoravajućeg pisma predsednika Komisije. Može se očekivati da će nakon početka naplate jednokratnog poreza, dokumentacija o krajnjim korisnicima biti „pronalažena“ još intenzivnije nego tokom petomesečnog rada Komisije“.

Kako je odluka o sanaciji (formalno), doneta deset dana ranije od datuma ovog izveštaja, jasno je da je taj izveštaj samo zamagljivanje istine i prikrivanje tragova o nestalim milijardama koje su nastale iz ogromnog profita u vreme hiperinflacije i konverzije dinara dobijenih kreditom u devize i iznošenje iz zemlje. Dakle, 16. jula 2001. godine i pre nego što je najavljena akcija o rasvetljavanju nestalih najmanje šest milijardi maraka, samo po ovom osnovu, Labus i Dinkić počinju jeanaest dana ranije, tačnije 5. jula 2001. godine akciju uništavanja najvažnijih banaka u zemlji, a među njima i Beobanku, kako bi se ti tragovi zatrli, čime njihove namere postaju potpuno ogoljene.

14.

Još dok je verovao da nova vlast ima iskrenu nameru da otkrije sve mahinacije prethodnika i da sve što radi to čini u korist države i naroda, direktor oštećenog Predrag Đorđević, je još u decembru 2000. godine počeo prepisku sa nadležnima u Narodnoj banci Jugoslavije, u kojoj je tražio od njih tačnu informaciju o konkretnom nalogu za plaćanje Beogradske banke AD iz Beograda, po kome je suma uplaćena njegovoj firmi na Kipar dospela samo u delimičnom iznosu.

U prvom pismu upućenom tada novopostavljenom guverneru Mladanu Dinkiću 6. decembra 2000. g. (Dokumenta redni broj 31 na listi), svedok Đorđević je priložio i kopiju tog naloga i zatražio potvrdu verodostojnosti dokumenta i pita:

“Molim da nam odgovorite šta se prema Vašoj evidenciji dogodilo sa tim nalogom?”

“Da li je novac isplaćen? Ako jeste, kome je isplaćen?”

“Ako je storniran, ko ga je stornirao i kada?”

“Ako je nešto treće kakva je sudbina tog naloga i predmetnog novca?”

Iako je svedoku već tada bilo jasno šta se tačno desilo sa ovim nalogom bio je u uverenju da je nova NBJ prekinula nit saradnje sa Beogradskom bankom u kriminalnim finansijskim radnjama i svojim dopisom potvrdi ispravnost ovog dokumenta.

Već u odgovoru od 11. decembra 2000. godine, ljudi iz Narodne banke Jugoslavije daju gotovo neverovatno objašnjenje:

“ ... obavještavamo Vas da Narodna banka Jugoslavije ne može postupiti po vašem zahtevu jer sporno plaćanje i nije izvršeno preko Narodne banke Jugoslavije već Beogradske banke AD.”

Dakle, službenik NBJ (u potpis Verica Živković), objašnjava nešto što niko od NBJ nije ni tražio. Budući da svako plaćanje koje tada u 1994. godini išlo preko komercijalnih banaka podleže odobrenju i kontroli NBJ (na osnovu odluke Savezne vlade Jugoslavije), pa ona poseduje ili bar mora da poseduje preciznu evidenciju o izvršenju toga što su odobrili. Jasno se vidi iz naloga da on poseduje broj odobrenja NBJ.

Drugim pismom od 18. januara 2001. godine, oštećeni poziva nadležne u NBJ da još jednom pročitaju njegov zahtev jer ga očigledno nisu razumeli, ponavljajući još jednom, ista pitanja.

Posle prosleđivanja predmeta na “pravo mesto”, stiže 4. aprila 2001. godine odgovor ili bolje rečeno nekakvo objašnjenje, u kome iz NBJ tvrde da:

„njen broj odobrenja koji je naveden u tom nalogu, ne pripada tom nalogu već nekom drugom nalogu, za drugog uvoznika, korisnika, na drugu sumu, ali veoma sličnu?!“

Oštećeni je potom usmeno upozorio ljude iz NBJ da ako je to što su oni odgovorili tačno, onda moraju da pokrenu postupak protiv odgovornih lica u Beogradskoj banci, jer je reč o falsifikovanju službenih dokumenata i korišćenja NBJ u procesu pranja para. NBJ je odmah posle tog upozorenja tražila od Beogradske banke da vide “o čemu se to zapravo radi”. Dakle, umesto da odmah pokrenu postupak i slučaj prijave MUP-u, NBJ kreće da usaglašava stavove sa nadležnima u Beogradskoj banci. Treba imati u vidu da je u vreme ove prepiske i usmene korespondencije sa NBJ prijavljeni Nikola Živanović već bio postavljen za v.d. direktora Beogradske banke.

Činjenica je da je između drugog objašnjenja početkom aprila 2001. godine i trećeg odgovora decembra 2001. godine prošlo osam meseci i to onih udarnih meseci kada je prijavljeni Dinkić sa njegovom ekipom iz i oko G17 plus, obavljao “usaglašavanje stavova” sa kiparskim funkcionerima oko slučaja srpskog novca. U pismu od 13. decembra 2001. godine, NBJ tada objašnjava, sažeto rečeno, da taj nalog nije falsifikovan, već da je storniran ... dakle nije se ni desio!

Jasno je, i to se vidi iz tog dokumenata, **(Dokument redni broj 30 na listi)** da je novac poslat iz zemlje i onaj kome je poslat je primio manje nego što je upućeno, dakle umesto 899.450, dobio je 537.040 nemačkih maraka. Pošiljalac tih 899.450 DEM-a firma “D&T International” iz Beograda nikada nije dobila razliku od 362.410 DEM-a niti nalog o storniranju uplate.

Ako je to nepobitna činjenica onda je i jasno da nalog za plaćanje ne može biti "storno" jer su pare već stige. Shvativši konačno da je svaka slučajna greška apsolutno isključena, oštećenom kao podnosiocu ove krivične prijave postalo je jasno čime se NBJ zapravo bavi. Tim povodom se on oglašava i 10. septembra 2002, pismom u kome, između ostalog, piše:

"Već više od 20 meseci pokušavamo da od vas i Beogradske banke dobijemo jasan i dokumentima potkrepljen odgovor vezan za nalog za plaćanje koji smo vam priložili u svom prvom pismu, predatom vašoj banci 6. decembra 2000. godine. Do danas nismo dobili nikakvo objašnjenje od NBJ koje ima uporište u realnosti i dokumentima, već potpuno besmislene i kontradiktorne informacije koje ignorišu sve dokaze koje smo vam dostavili i koje upućuju na nezakonite i ilegalne aktivnosti Beogradske banke. Vaš poslednji dopis predstavlja ozbiljan nagoveštaj prikrivanja tih nezakonitih aktivnosti Beogradske banke od strane NBJ, te je ostao bez našeg momentalnog odgovora, kako bi omogućili događajima, koji su potom usledili (i za koje smo znali da će uslediti), da ga potpuno obesmisle, kao i da potvrde sve naše navode koje smo vam prethodno uputili."

"Vaša NBJ je i sama, prethodnim dopisom našoj firmi od 4.4.2001. utvrdila da odobrenje NBJ, naznačeno u dokumentu 1450, ne pripada tom nalogu za plaćanje već nekom drugom, što neminovno navodi na zaključak da je neko u Beogradskoj banci AD sastavljajući ovaj nalog falsifikovao vaše odobrenje. Prema tome ako je taj nalog falsifikovan on ne može biti i storniran! Beogradska banka nas nikada nije obavestila da je taj nalog storniran i pored više dopisa i sastanaka koje smo imali sa predsednikom banke Nikolom Živanovićem. Jasno je i zašto – Beogradska banka i Nikola Živanović su svesni da to nije tačno."

"Mi imamo dokaz da je novac, u punoj sumi, prenet na Kipar, zajedno sa ostalim novcem koje je Beogradska banka iznosila iz zemlje (u džakovima) i deponovan na račun kompanije „Antexol Trade Ltd”, koju je nelegalno i nezakonito osnovala Borka Vučić i Beogradska banka u korist Miloševićevog režima i njegovih potreba (Pogledajte izveštaj Mortena Torkildsena koji je predat u ime tužilaštva 29. 5. 2002. Haškom tribunalu u procesu protiv S. Miloševića)."

"... ono što nas i dalje zaprepašćuje i krajnje zabrinjava jeste činjenica da NBJ i posle pada Miloševićevog diktatorskog režima, čak i posle početka suđenja u Hagu, gde svetski stručnjaci svakim danom podnose izveštaje o zloupotrebama državnog i privatnog novca u milijardama dolara od strane Beogradske banke, Narodna banka Jugoslavije uporno pokušava da ignoriše dokaze, pokušavajući da prikrije finansijske zloupotrebe jedne komercijalne banke koju je trebalo striktno da kontroliše. Time NBJ neumitno postaje saučesnik u tim delima."

"NBJ prikriva firmu "Anteksol", njene prave vlasnike i pravu ulogu ... pokušavajući da svali krivicu na potpuno nedužne, od strane Beogradske banke, zloupotrebjene osobe."

“ Ja sam u nekoliko navrata, na sastancima, skrenuo pažnju na sve te činjenice, praćene obimnom dokumentacijom, vašem direktoru Pravnog sektora gospodinu Dušanu Laliću. Iako je on usmeno potpuno potvrdio moje navode, nikada nije preduzeo radnje koje je bio dužan da preduzme, već naprotiv, kako je to objavila i kiparska i jugoslovenska štampa, nastavio da prikriva nezakonite aktivnosti Beogradske banke, Borke Vučić i njenog nalogodavca, bivšeg predsednika SRJ .“

“... Beogradska banka je, uz Vašu saglasnost, iznosila dvostruko veće iznose novca od onog koji je kod vas registrovan, a potom uništavala ili “stornirala” naloge za plaćanje kao da novac nikada nije ni iznet iz zemlje. Tako je Beogradska banka iznosila, pored legalnog i ogromne količine ilegalnog novca, van bankarskih tokova, iz kriminalnih izvora ...”

“ Izbegavajući da to danas priznate, javno prikažete o kojim je sumama reć i ko je u tome učestvovao, kao i da pokrenete postupak protiv banke (ili banaka) i krivaca za takve radnje, niste izgleda svesni da je to nemoguće i da vaše otvoreno prikrivanje finansijskih malverzacija komercijalne banke i pojedinaca, predstavlja prihvatanje odgovornosti za učešće u tim radnjama, kao i sve posledice koje iz njih proistiću, kako po NBJ, tako i po celu državu i njen ugled.”

15.

Dakle, sačinjavao se bilans koji je trebalo da prikaže stanje da državi ne nedostaju nikakve pare, odnosno da su one koje nedostaju, po dokumentaciji NBJ, samo one pare koje su iznela preduzeća, zemljoradničke zadruge i firme koji nisu realizovale uvoz i kojima je ionako trebalo da bude razrezan porez na ekstraprofit. Dakle, veoma selektivno.

Takođe se vidi iz odgovora NBJ da se na osnovu mnogih njenih ovlašćenja iznosila dvostruko veća svota novca, slična, ali ne istovetna i ne okrugla, kako bi se što teže ušlo u trag novcu - što je inače uobičajena praksa u pranju para. U ovom konkretnom slučaju, po jednom nalogu je izneto 899.450 DEM i 976.010 DEM. Dodatno, od sume 899.450 koja je izneta ukradeno je 30 odsto. Naravno da se pri ovakvoj “evidenciji” NBJ, nikako ne može utvrditi tačna suma novca koji je iznet iz zemlje.

16.

Da je prijavljeni Mladan Dinkić imao saznanja o sudbini novca iznetog iz Srbije vidi se iz knjige koju je kao opozicioni ekonomski analitičar napisao “Ekonomija destrukcije”, u kojoj se, na strani 147 navodi:

„Želeći da spreči nekontrolisan transfer deviza u inostranstvo, država je donela odluku po kojoj se on mogao obavljati samo uz specijalno odobrenje NBJ.“

„ Na osnovu jedne dozvole (za jednokratani prenos), oni su devize iznosili više puta.“

U iznetom se jasno vide razlozi za likvidaciju Beogradske i ostalih banaka. Jer kada su banke uništene, onda nema ni potrage za dokumentima koji su, najverovatnije, takođe

uništeni. Još jedan važan detalj: pojedini rukovodioci u NBJ novog demokratskog režima su pokušali da prikriju svojom nemuštom aktivnošću postojanje tajnih računa u kiparskoj Popular banci. Naravno, tu se naziru i obrisi mogućeg dogovora koji su Dinkić i njegovi drugovi iz G17 plus postigli sa kiparskim vlastodršcima u spasavanju obraza kiparskog političkog i bankarskog vrza ali i prikrivanja ogromnog srpskog novca kojim su raspolagali, pa i sada raspolazu.

Evo još jednog zanimljivog detalja o tužnoj sudbini naših nestalih para. Kada je Beogradska banka iznosila novac u gotovini, ona je naplaćivala u Beogradu određeni procenat od firmi kojima je prenosila novac - tri do pet posto, kako je kome bilo određeno. Ali, kada je novac deponovan na račun „Anteksola“, saučesnici u pljački Srbije na Kipru su opet naplaćivali, ovog puta u ime „Anteksola“, dva odsto od sume koja je trebalo da bude dalje transferisana. Za to postoje dokazi i izjave svedoka u kiparskom sudu. Na taj način je „Anteksol“ prihodovao svake godine 50 do 100 miliona dolara profita koje je neznanu neko podizao za sebe. Može se samo pretpostavljati u čije su se džepove otišle te pare. Činjenice o ovoj ničim zasluženju zaradi „Anteksola“ su morale da budu poznate i guverneru Dinkiću i njegovoj ekipi onog momenta kada su preuzeli one nebrojene kutije sa dokumentacijom „Anteksola“ i doneli ih u Beograd.

Prikrivanje pravog stanja stvari i kao posledica - sprečavanje države Srbije da potražuje svoje pare od onih koji su ih i uzeli, bilo je relativno lako tokom 2001. i na proleće 2002. godine. Tada u državi, osim malobrojno upućenih, nije se znalo šta je tu posredi. Ali, onda se u javnosti, u maju 2002. godine pojavljuje „Torkildsenov izveštaj“ Haškog tužilaštva, koji otkriva mnogo toga što je godinama prikrivano od strane pojedinaca iz kiparske i iz naše nove demokratske vlasti. Istraga koju je Haško tužilaštvo vodilo nije se bavilo pokradenim parama iz Srbije, već isključivo parama koje su iz Srbije iznete i dalje korišćene za kupovinu i nabavku oružja i druge opreme za vojsku i policiju. I tu su naša javnost i mediji pogrešno interpretirali sume novca iz tog izveštaja, a koje nemaju veze sa ukupno nestalim novcem tokom 90-tih.

Već uoči objavljivanja Torkildsenovog izveštaja, tokom proleća 2002. godine, počele su da se pojavljuju prve pukotine u besprekorno obezbeđenom zidu prikrivanja istine o srpskim nestalim milijardama. Glavni učesnici u sklanjanju i pranju srpskih para, pod pritiscima istraživača Karle del Ponte, shvatajući da je otkrivanje njihovog kriminala pitanje dana, počinju da traže odstupnicu i zaštitu. Među mnogim napisima u kiparskim medijima, ističemo članak sa naslovne strane dnevnog lista Cyprus Mail objavljen 8. februara 2002 (**Dokument broj 35 na listi**).

„Čelnici kiparske Popular banke kažu juče da je opran novac iz Jugoslavije završio na kiparskim računima uz puno znanje Centralne banke Kipra i kiparske Vlade.”

„Tužiocu Tribunala za ratne zločine u Hagu treba da pročešljaju više od 110 računa trinaest kompanija u Evropaiki Laiki (grčkoj ispostavi Popular banke na Kipru)”.

U članku se jasno navode imena svih trinaest kompanija, među kojima i glavne – „Anteksol” i „Braunkort”. Novine dalje citiraju izjave svojih izvora u Popular banci:

“Noćna je mora utvrditi bilo čiju umešanost na Kipru jer su jugoslovenska i kiparska vlast bile u prijateljskim odnosima početkom 90-tih”.

List ovde citira još jednom ranije izneto verovanje guvernera NBJ Mladana Dinkića da je “između 1992. i 1994. izneto 4 milijarde dolara, od čega najviše kroz Kipar.”

Ono što je od izuzetnog značaja u Torkildsenovom izveštaju, za ovu krivičnu prijavu, jeste način kako je novac iznošen, a naročito uloga firmi na Kipru koje su za to korišćene. U tom izveštaju se apsolutno dokazuje da su firme „Anteksol“, „Braunkort“ i ostale, de fakto srpske državne firme i da su ilegalno registrovane na imena privatnih lica koja se vode kao de jure vlasnici. Time ovaj izveštaj totalno dezavuiše Dinkića, Labusa, Jelašića, Živanovića, Lalića i stavlja ih, zajedno sa ostalima, u neposredne učesnike događanja oko nestalih milijardi dolara na Kipru. Jer, ako su i oni utvrdili da su te firme državne, zašto ih nisu vratili pod “državno okrilje” i sprečili strance da njima i dalje nezakonito upravljaju?

17.

Objavljivanje Torkildsenovog izveštaja u maju 2002. godine otkriva i odgovornost drugih državnih organa, a pre svega Ministarstva pravde Srbije i državnog tužilaštva. Na osnovu navoda tog izveštaja, baziranog na ogromnim istražnim radnjama u više zemalja sveta, ministarstvo i tužilaštvo su morali da pokrenu istražne radnje u zemlji i ako ima elemenata, krivično gone sva lica koja su, na osnovu izveštaja, nedvosmisleno kršila domaće i međunarodne zakone. Uzećemo samo jedan primer iz tog izveštaja koji pokazuje kako se država i njeni čelnici odriču državnog i narodnog novca:

U Torkildsenovom izveštaju citirana je izjava Mihalja Kertesa, data haškim istražiteljima, da su on i njegovi saradnici izneli samo u toku 14 meseci - od 29. januara 1998. do 22. marta 1999. godine, više od 508 miliona maraka prihoda od carina, koje su deponovali na račun firme „Braunkort“ 048-33-17016 u Popular banci na Kipru. Odmah se nameću logična pitanja:

- 1) Ako su to zaista prihodi od carina, dakle budžetski prihodi, zašto nisu deponovani na odgovarajući račun u zemlji u Narodnu banku Jugoslavije?
- 2) Ako je novac trebalo da posluži za nabavku oružja i opreme zašto nije prebačen normalnom bankarskom transakcijom iz Beograda na Kipar (jer tada nema UN sankcija), već je odneta gotovina?
- 3) Ako je iznošen državni novac u inostranstvo, za potrebe države a prihod je od carine, zašto nije deponovan na državni račun u Beogradskoj banci, jer je ona normalno poslovala bez ikakvih ograničenja i sankcija?
- 4) Ako je država htela da izbegne deponovanje novca u Beogradsku banku iz bilo kog razloga, nego je želela da koristi neku firmu za te svrhe, zašto nije otvorena kompanija u korist države ili lica koje predstavlja državu, već je novac deponovan na račun kompanije koja pripada privatniku i koji o tome ne zna ništa?

- 5) Ako je već iznošen novac i deponovan na račun privatne kompanije, zašto država nije obavestila to lice kome se deponuju pare i napravila određeni aranžman sa njim, već je koristila tu firmu u inostranstvu bez znanja tog lica – vlasnika firme?
- 6) Zašto je dozvoljeno strancima da skidaju taj novac, državni novac od carine, koji za to nemaju nikakvo legalno ovlašćenje?
- 7) Zašto grupa Mlađana Dinkića nije podnela državi izveštaj za koje svrhe je utrošeno 508 miliona nemačkih maraka?

18.

U isti red krivičnih dela kao i ono opisano u tački 4 petituma spada i krivično delo opisano u tački 5, vezano za uplatu iznosa od 89 miliona nemačkih maraka sa računa Fonda za razvoj Srbije na račun firme Antexol. **(Dokument broj 36 na listi dokumenata).**

Utvrđiti zašto je državni novac Srbije uplaćen na račun privatne firme u vreme kada SRJ više nije bila pod sankcijama, i kako je taj novac trošen, da li je nešto od tog novca ostalo na računima privatnih lica i obezbediti dokaze i izvršiti povraćaj novca, bio je jedan od zadataka tima kome je šef bio prijavljeni Mlađan Dinkić, a članovi tima prijavljeni Dušan lalić, Nikola Živanović i Mladen Spasić. Oni su bez sumnje došli do svih podataka o sudbini tog novca ali su o svojim nalazima propustili da obaveste Komisiju za ispitivanje zloupotreba i Vladu Republike Srbije, i omogućili su tako sticanje protivpravne imovinske koristi trećim privatnim licima i ujedno naneli štetu Republici Srbiji.

19.

Posebno se ukazuje na činjenicu da je advokat Angelides u prepisci sa advokatskom kancelarijom „Tasos Papadopoulos” tražio na uvid i u posed sva dokumenta kompanija „Anteksol” i „Braunkort” na osnovu činjenice da su njegovi klijenti (Radenković i Budišin), de jure vlasnici, pa prema tome advokatska kancelarija koja je registrovala te „offshore” kompanije mora samo da ispunjava naloge de jure vlasnika. **(Dokumenta pod rednim brojem 20 na listi).**

Iz te prepiske jasno proizilazi da advokatska kancelarija Tasosa Papadopoulosa odbija da preda bilo kakva dokumenta advokatu Angelidesu, upućujući njega i njegove klijente na – Beogradsku banku dd COBU. Time advokatska kancelarija ne priznaje de jure stanje, već isključivo, de facto stanje, dakle vlasništvo nad kompanijama priznaje jedino Beogradskoj banci, odnosno našoj državi. I time oni definitivno, u 2002. godini, pobijaju sve postavke Dinkića, Labusa, Lalića, Živanovića i ostalih koji grčevito pokušavaju da svu vlast i krivicu svale na dve građanke, u ovoj prijave predložene kao svedoci, kako bi sprečili državu da pokrene pitanje svojih para.

U isto vreme advokat Angelides insistira kod Centralne banke Kipra predaju dokumenata koja se odnose na kompanije „Anteksol” i „Braunkort”, odnosno na njegove klijente.

U odgovoru Centralna banka odbija da preda ta dokumeta pod izgovorom da je "u toku istraga oko kriminalnih operacija pokrenuta od kiparske policije, a naložena od strane državnog tužioca u vezi ove dve kompanije".

20.

Može se iz svega ovog zaključiti da su ljudi iz Centralne banke, održali reč da niko "iz njihovih redova" na Kipru neće otkriti bilo kakve dokumente ovih kompanija. Treba napomenuti da se nakon toga zataškavanju afere Centralne banke neposredno pridružio i novi guverner gospodin Hristodulos Hristodulu. On je u vreme pranja srpskih para preko tih istih kompanija, bio ministar finansija i dok je radeći taj posao bio veoma dobro upoznat sa ulogom carinske službe koja je bila u nadležnosti njegovog ministarstva.

21.

Posle pojavljivanja u javnosti značajnog Torkildsenovog izveštaja, pojedinci iz kiparske političke elite nisu imali više kuda. Među prvima koji je morao da se pravda najširoj javnosti bio je Tasos Papadopoulos. Njegova kancelarija je do tada uspevala da odbrani predaju dokumenata kompanija „Anteksol“ i „Braunkort“ legalnim vlasnicima. Istovremeno, srpski finansijski vrh oličen u G17 plus, likvidirao je Beogradsku banku u Beogradu kako ne bi bilo tragova o njenim aktivnostima u iznošenju novca iz zemlje. Prethodno je, podsetimo, Centralna banka Kipra likvidirala Beogradsku banku - COBU na Kipru. Više nije bilo nikakvih bojazni da se cela priča o svim zloupotrebama kompanija koje su bile alatke u pljački srpskih para, prevali na nekog ko više i ne postoji, ko ne može da se brani. U pokušaju da se opravda od implikacija koje su proistekle iz Torkildsenovog izveštaja, g. Papadopoulos daje intervju 23. juna 2002. godine kiparskom dnevnom listu "Politis" (dokument broj 9 na listi) u kome daje konačno objašnjenje, bolje reći priznanje, ko je u stvari vlasnik tih kompanija.

U tom intervjuu on precizno kaže da su firme bile registrovane po nalogu Beogradske banke i da su imale zadatak da krše sankcije. Ovom izjavom g. Papadopoulos je lično opovrgao dve teze kojih su se pridržavale kako kiparske, tako i nove demokratske vlasti u Srbiji. Pojednostavljeno rečeno: budući da je „Anteksol“, dakle, konačno firma Beogradske banke znači države Srbije - i kako ta firma postoji i u 2002, i u 2003. godini, onda je likvidacija Beogradske banke u Beogradu, koji su pokrenuli krajem 2001. godine iz NBJ (Dinkić) i Agencije za sanaciju banaka (Labus), izvedena na nelegalan način sa jasnim ciljem konačne sudbine srpskih para ilegalno iznetih iz zemlje. Pored toga, ova izjava g. Papadopoulosa dokazuje da je državno vlasništvo Srbije predato od strane g. Dinkića i njegove ekipe u ruke strancima, bez ijednog valjanog razloga ili pravnog osnova. Ova izjava bila je i udarac organima gonjenja Kipra jer je dokazano da su g. Papadopoulos i njegova kancelarija prikazivali firmu „Anteksol“ deset godina kao privatnu, što ova nikada nije bila, pa su pred pritiskom javnosti bili naterani da pokrenu istragu.

I zaista, tadašnji državni tužilac g. Markides, biva primoran da najzad pokrene istragu oko firmi „Anteksol“ i „Braunkort“. Izjava Papadopoulosa odaje nešto što je već poznato a sada, konačno, dobija epilog. Uz pomoć sudskih dokumenata, advokatska kancelarija "Papadopoulos" je sve vreme prikazivala firmu „Anteksol“ kao privatno vlasništvo, jer je

to po zakonu jedino i moguće i tu lažnu činjenicu dokazivala i falsifikovanim dokumentima i lažnim izjavama svedoka u sudu.

22.

To naravno odmah povlači neposredno učešće njegove advokatske kancelarije, njegovih advokata, kao i menadžera BB COBU - gospođe Suzane Martinov i radnika računovodstvene firme Džordža Mihalidesa, Kostasa Kemedžisa, u kriminalnim radnjama koje obuhvataju, između ostalih i obmanu suda, krivokletstvo, falsifikovanje dokumenata. Zatrpao dokazima u toku 2002. godine, kao i priznanje Papadopulos, definitivno dovodi državnog tužioca do konačne odluke da naredi istragu vezanu za te kriminalne radnje. Pismom od 14. novembra 2002. g. (dokument broj 37 na listi) upućenom oštećenom, državni tužilac Kipra, Alekos Markides potvrđuje tu svoju odluku.

U tom pismu se, između ostalog, kaže:

“ ... Želim da vas informišem da sam, posle pažljivog ispitivanja relevantnog materijala u našem posedu, naredio šefu policije da pokrene istragu oko kriminalnih radnji, vezanih za vaše optužbe.”

Da ne bi bilo nikakve dileme oko nepobitnih činjenica vezanih za “paravan” firme koje su stvorene na Kipru za Miloševićev režim, Papadopulos je, još jednom, ovog puta kao predsednik države, u intervjuu datom turskom listu “Radikal”, 2. septembra 2003. g. (dokument broj 10 na listi) isprovociran pitanjem, priznao da su se osam kompanija registrovanih u njegovoj kancelariji, na kraju pokazale kao Miloševićeve.

Uzevši u obzir datum kada je data ova Papadopulosova izjava – priznanje o postojanju Miloševićevih kompanija, samo nekoliko dana pošto je firma „Anteksol“ zatvorena od strane tog istog Papadopulosovog režima (29. avgust 2003. godine), jasno se uviđa Papadopulosova odluka da to svojevršno priznanje usledi tek pošto je bio siguran da firme „Anteksol“ više – nema.

Kao što nema ni odgovora na pitanje zašto su Dinkić, Labus i još neki pojedinci iz G17 plus odlučili da vuku poteze koji su doveli do odugovlačenja procesa traženja srpskih para na Kipru, odnosno time smanjili mogućnost da se narodu vrate njegove pare. U iznosima o kojima je već bilo reči. Možda odgovor valja potražiti i u činjenici da je Tasos Papadopulos dugo bio persona non grata (nepoželjna osoba) u Americi zbog saučesništva u radovima sa Miloševićem i redovan “gost” na američkoj OFAC “crnoj listi” od 1992-1995. godine. Njegova supruga pripada porodici Leventis koja kontroliše najveće punionice Koca-Kole u Evropi, sa sedištem u Grčkoj (Hellenic Botlling Company). Ova kompanija je i vlasnik srpske punionice Koca-Kole u procesu privatizacije obavljene od strane Miloševićeve vrhuške pod velom tajne, koju i danas čuvaju predstavnici srpskog režima koji su obećavali reviziju Miloševićevih „privatizacija“.

* * * * *